אנאכלת עם הזר על השלחן וניתנת לכל

כהן שירצה אמר ליה אביי בשלמא אי

אשמועינן חלת חוצה לארץ בארץ דאיכא

למיגזר משום חלת הארץ דאורייתא ולא

גזרינן איכא למשמע מינה אלא חו"ל משום

דליכא למיגזר הוא אבל הכא אי שרית ליה

לאסוקי עוף וגבינה אתי לאסוקי בשר

וגבינה ומיכל בשר בחלב דאורייתא מתקיף

לה רב ששת סוף סוף שצונן בצונן הוא

אמר אביי גזירה שמא יעלה באילפס רותח

סוף סוף כלי שני הוא וכלי שני אינו מבשל

אלא גזירה שמא יעלה באילפם ראשון: מתני' סהעוף עולה עם הגבינה על

השולחן ואינו נאכל דברי ב"ש וב"ה אומרים

בלא עולה ולא נאכל א"ר יוםי זו מקולי

ב"ש ומחומרי ב"ה יבאיזה שולחן אמרו

בשולחן שאוכל עליו אבל בשולחן שסודר

עליו את התבשיל נותן זה בצד זה ואינו

חושש: גמ' רבי יוםי היינו ת"ק וכ"ת

אכילה גופה איכא בינייהו דקאמר ת"ק

בהעלאה קא מיפלגי באכילה לא פליגי

ואמר ליה רבי יוםי אכילה גופה מקולי

בית שמאי ומחומרי ב"ה יוהתניא יובי יוםי

אומר ששה דברים מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה

וזו אחת מהן עוף עולה עם הגבינה על

השולחן ואינו נאכל דברי ב"ש ובה"א לא

עולה ולא נאכל אלא יהא קמשמע לן מאן

תנא קמא רבי יוםי יכל האומר דבר בשם

אומרו מביא גאולה לעולם שנאמר יותאמר

אסתר למלך בשם מרדכי תנא אגרא חמוה

דרבי אבא עוף וגבינה נאכלין באפיקורן הוא

תני לה והוא אמר לה יבלא נטילת ידים

ובלא קינוח הפה רב יצחק בריה דרב

משרשיא איקלע לבי רב אשי אייתו ליה

גבינה אכל אייתו ליה בשרא אכל ולא משא

עוף משום דשכיח והוא הדין חיה דהכי נמי קאמר לעיל הא עוף אסור מדאורייתא כמאן דלא כר"ע והוה ליה למינקט נמי חיה ור"ת מפרש טעמא דאגרא משום דעוף אינו נדבק בידים ובשינים וחניכים:

ל א מיי׳ פ״ה מהלכות

נייד סיי שכג: דייד סיי שכג: דב ג מייי פיש מהלי מאכלות אסורות הל' כ סמג לאוין קמא טוש״ע פח סעיף א: . י״ד סי׳ ייד סיי פנו טעיף נו. בי ד ה מיי שם הלי כו סמג לאוין קמא טוש"ע י"ד סי פט סעיף נ:

רבינו גרשום

נאכלת עם הזר על השלחז . כו'. כלומר חלת חוצה לארץ אינה מדברי תורה אלא מדררי מופרים ונזרו חלת חו"ל משום חלת הארץ שלא יזלזלו בה וחזיוז דלא נזריוז דואכלה עם הזר על השלחן הכא נמי אי עוף לא הוה אסור מדברי תורה אלא משום דגזרה דבשר בחלב לא גזרינן שלא יהא נאכל עם (הזר) [הגבינה] על השלחן. א"ל אביי אי אשמעי׳ חלת חוצה לארץ בארץ דהביאה מחו"ל בארץ ובארץ נאכלת עם הזר על השלחן דלא גזרינן גזירה לגזירה איכא למשמע מינה דאין גוזרין גזירה לגזירה אבל הכא בחו"ל דנאכלת עם הזר על השלחן ליכא למשמע . ראין גוזרין גזירה לגזירה . דהאי דנאכלת עם הזר על דליכא למיגזר משום חלת הארץ בארץ דזו בארץ וזו בחו"ל: ה"נ דגזרינן. כלומר דגזרינן העלאה אטו אכילה: גזירה שמא כלומר היכא דרותח באור: ל) אבל אכיל לא. כלומר דלא נאכל עם העוף באפיקורן כו׳. כשמפרש לקמן בלא קינוח הפה

א) נראה דל"ל עוף וגבינה נאכלין באפיקורן כו' כדמפרש לקמן וכו׳.

:יבלא נט״י

והיכא דליכא כהן קטן ששורפה ומפריש שניה נותנה לכהן טמא אפילו הוא זב דלא מפליג התם בשום טומאה ולא דמיא לחלה שניה בסמוכין לא"י דהתם לעולם לריך להפריש אבל ברחוקים אי איכא כהן קטן או גדול שטבל לקריו אין לריך להפריש חלה שניה כלל והיא קלה ביותר

אלא שאסורה לזרים דלא אשכחו דשרי לה אלא לכהנים ונראה שאינה טובלת שהרי יש כמה מקומות דלא מפרשי לה כלל ואפילו ליכא כהן קטן ועל אותן מקומות יש קלת תימה אלא לפי שאינה טובלת ולריך לשומרה מלהאכילה לזרים נמנעו מלהפריש ושמא אפילו אינה מדמעת ואף על פי שהראשונה נראה קלת דמדמעת מדתניא בפרק רבי ישמעאל (מנחות דף סו.) תרומת עובד כוכבים בחו"ל אינה מדמעת דמשמע הא דישראל מדמעת מ"מ השניה שהיא קלה ביותר שמא אינה מדמעת וכמו שלה גזרו על תערובות דמאי כמו כן שמא לא גזרו בה כיון שהיא קלה כל כך: **וגיתגת** לכד בהן שירצה. פירש נקונטרס דאפילו אינו מחזיק בתורת ה' יתנו לו חלת חולה לארץ ואין נראה לר"י דהא הוו דומים דהנהו ששונה מחר משנה זמת ואלו ניתנין לכל כהן שירצה כו' וחשיב בהדייהו הזרוע והלחיים והקבה ואמרינן לקמן בפרק הזרוע (דף קל:) שאינן ניתנות למי שאינו מחזיק בתורת ה׳ לכך נראה לרבינו יצחק דהכא מיירי בדליכא כהן חבר אי נמי איכא כהן חבר שהוא עשיר ואינו רוצה לקבל ואפילו רוצה לקבל כיון דאין לריך וזה ע״ה עני ולריך שמלווים להחיותו שאם יצטרכו לתת לו חולין לא ימנו לו וקמ"ל דיכול ליתן אע"פ שאין בקי בטומאה וטהרה ולא חיישינן שמא יאכלנו בימי טומאתו אבל חלת הארץ אינה ניתנת אלא לכהן חבר שישמרנה בטהרה אפי׳ ליכא עתה כהן חבר אל יתננה לכהן ע"ה אלא ימתין עד שיזדמן לו כהן חברים:

מתקיף לה רב ששת. לא אאניי קא פריך אלא ארב יוסף פריך כלפי׳ בקונטרס: רבי יוםי היינו ת"ק. אנית הלל

ידיה אמרי ליה והא תאני אגרא חמוה דרבי לא פריך בוהיינו ת״ק דהכי אבא עוף וגבינה נאכלין באפיקורן עוף קאמר דבר זה מחלוקת ב"ש וב"ה וגבינה אין בשר וגבינה לא אמר להו ואין זה סתמא ואח"כ מחלוקת דב"ש ההני מילי בליליא אבל ביממא הא חזינא במקום בית הלל אינה משנהש: עות וגבינה אין בשר וגבינה לא. תניא בית שמאי אומרים מקנח ובית הלל תימה דהיכי פריך מגבינה אומרים מדיח מאי מקנח ומאי מדיח אילימא אילימא אילימא יצחק גבינה ואח"כ בשר אכיל ולא דמי כדאמר בסמוך ויש לומר דהכי פריך דברייתא דאגרא משמע עוף וגבינה נאכלין באפיקורן בלי נטילת ידים ובלא קינוח הפה אבל שאר בשר בעי נטילה וקינוח הפה והיכי דמי אי בשר תחלה אפילו בנטילה וקינוח לא סגי עד סעודה אחריתי כדאמר בסמוך אלא לאו אגבינה תחלה יוהא דנקט הכא בשר וגבינה לא דק אלא גבינה ובשר לא ואגב דמוכיר בברייתא עוף תחלה נקט נמי הכא בשר חחלה וברייחא נקט עוף חחלה דאפילו עוף חחלה נאכל באפיקורן ור״ת מפרש וכן הלכוח גדולות דאכל בשר אסור לאכול גבינה היינו בלא נטילה וקינוח אבל בנטילה וקינוח שרי אכל גבינה מוחר לאכול בשר אף בלא נטילה וקינוח ומר עוקבא דלא אכיל עד סעודה אחריתי היינו בלא נטילה וקינוח אי נמי מחמיר על עלמו היה ולפירושו קשה מאי פריך הכא ארב ילחק ול"ל לפירושו דלענין נטילת ידים אין חילוק בין בשר תחלה לגבינה תחלה ולגבי קינוח דווקא יש חילוק והעולם נהגו שלא לאכול גבינה אחר בשר כלל ואפילו אחר עוף ואע"ג דחני אגרא עוף וגבינה נאכלין באפיקורן דמשמע עוף תחלה דילמא משום דסבר בשר עוף בחלב לאו דאורייתא ולא קיימא לן הכי ומיהו קשה ברייתא דאגרא כמאן אי כרבי יוסי הגלילי הא אף לכתחלה שרי לבשל ולאכול זה עם זה כדאמר לקמן (דף קטו) דבמקומו של רבי יוסי הגלילי היו אוכלין בשר עוף בחלב ואי כר"ע הוה ליה למיחני חיה בהדי עוף ודוחק להעמידה כב"ש דאמרי העוף עולה ואינו נאכל ומיהו אשכחן נמי לרבי אלעזר בר' לדוק דתניא בתוספתא כב"ש אי נמי כר"ע ונקט

נאכלם. לכהן עם הזר ולא גזרינן דילמא שקיל זר מיניה ואכיל דהא אכילה גופה לא מיתסרא בה אלא משום גזירת אכילת חלת הארץ: לכל כהן שירלה. אפילו לעם הארץ שאין משמרה בטהרה מה שאין כן בחלת הארץ דכתיב (דה"ב לא) לתת מנת לכהנים למחזיקים בתורת ה' מחזיקים

יש להם מנת ולא שאין מחזיקין". אלמא בדרבנן לא גזרינן העלאה אטו אכילה: בשלמה הי השמועינן חלם הו"ל בחרץ. שהביאה לארץ ואשמועינן דאע"ג דיש כאן חלה דאורייתא ואיכא למיגזר הא אטו הא דאי מסקת חלת חולה לארץ (לארץ) אתי לאסוקי חלת הארץ ומיכלה הזר הוה איכא למשמע מינה א] מתניתין נמי אי לא דאכילת עוף דאורייתא לא הוה גזר העלאתו אטו אכילתו ולא אטו דבהמה אלא בחוצה לארך טעמא משום דליכא למיגזר אטו שום איסור דאורייתא הוא: אבל הכא. אע"ג דלא איבעי לן למגזר העלאתו אטו אכילתו איכא למיגזר העלחתו אטו העלחת ואכילת בשר בהמה דכי מסיק להו היינו אכילה דאתי למיכלינהו בהדדי: מתקיף לה רב ששת. אפילו את"ל בשר עוף בחלב דאורייתא עדיין משכחת לה גזירה לגזירה דהא העלאה דרבנן משום אכילה ואכילה גופה דרבנן דהא סוף סוף לונן ולונן הוא ואפי׳ אכיל להו כי הדדי ליכא איסור דאורייתא דדרך בישול אסרה תורה: גוירה שמא יעלה. בשר בהמה עם הגבינה בתוך אילפס רותח דה"ל בישול: מתנר' וחינו נחכל. עם הגבינה: א"ר יוסי דבר זה כו'. בגמ' פריך היינו תנא קמא: בשולחן שאוכל עליו. דאיידי דממשמשי ביה ידא אתי לאתנוחי זה ע"ג זה: גבז' רבי יוםי אומר ו' דברים כו'. יש אחרות הרבה אבל באלו ששה לא היו מודים לו חביריו שיהיו ב"ש מקילין ובית הלל מחמירין: כל האומר דבר בשם אומרו. והתנא שכח ולא הזכיר שמו בתחילה וחזר והזכיר שמו : **גאפיקורן.** דרך הפקר שאינו נזהר בהן וכדמפרש: הוא מני. כך קבלה סדורה מרבו: והוא אמר לה. והוא פירשה מסברא שלו דמאי אפיקורן: בלא קינות הפה. שאם אכל זה ובקש לאכול זה אין לריך ליטול ידיו

ולקנח. אבל בבשר בהמה בעי קינוח

כדלקמן שלא יהא נדבק כלום מן

הרחשון בחניכיו: הא קא חזינן.

ידים ריקניות שאין דבוק בהם כלום:

 לקמן קז:], ב) שבת
יג. עדיות פ״ה מ״ב,
ג' נהמנן, ד) נעדיות פ״ה מ״בו. ל) ולוגמתו בשבת קג.], ו) מגילה טו. אבות פ"ו מ"ו ונדה יט:], ו) וסנהדריו ל:ז. ק) ווע"ע מוס' בכורות כז: סד"ה וכי הואה], ע) [ברכות לו:], י) נעי מהר"מ שהאריך

תורה אור השלם 1. וַיּוָדַע הַדָּבָר לְמְרְדֵּכֵי וַיֵּגֵד לְאֶסְתֵּר הַמִּּלְכָּה וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לִמָּלֶרְ בְשַׁם מָרְדֶּכָי:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה בשלמה הי וכו׳ היכה למשמע מינה למתני" נמי וכו' כל"ל: ב] תום' ד"ה ר"י וכו' לא פריך היינו ת״ק. נ״ב היינו משנה דלעיל:

מוסף רש"י

העוף עולה עם הגבינה על השלחן. שאוכל עליו מותר להניח בשר העוף מותר להניח בשר העוף אצל הגבינה, דקסברי בית שמאי בשר עוף בחלב לאו דאורייתא, ולא גזרי העלאה אטו אכילה, ואינו נאכל. עמו (שבת יג.).

אילימא

אילימא